

Beslagvrije voet ook met terugwerkende kracht aanpassen indien gehalveerd i.v.m. niet verstrekken info

Kantonrechter Leiden, 27 februari 2002 (PRG 2002/5857)

“...*Beoordeling*

1. Partijen verschillen van mening over de vraag, of juiste toepassing van art. 475d Rv meebrengt dat de beslaglegger c.q. de beslagleggende deurwaarder instemt met toepassing *met terugwerkende kracht* tot de beslagdatum van de juiste beslagvrije voet, indien deze achteraf hoger blijkt te zijn dan de in het beslagexploit opgegeven beslagvrije voet, of anders gezegd: de vraag of de derde-beslagene zo “lijdelijk” is dat hij de in het beslagexploit vermelde beslagvrije voet “blindelings” moet toepassen en dus op straffe van onwaarde van de aan de debiteur gedane betalingen in zoverre, aan de beslaglegger alles moet afdragen wat hij aan de beslagdebiteur schuldig is boven de in het beslagexploit vermelde beslagvrije voet, ook indien hij weet of indien achteraf blijkt, dat de in het beslagexploit genoemde beslagvrije voet te laag is. De Gemeente (de beslaglegger) voert aan dat art. 477 Rv de derde-beslagene zondermeer verplicht tot afdracht van het gehele door het beslag getroffen bedrag als vermeld in het beslagexploit en dat de sanctie van art. 475g lid 2 Rv (halvering van de beslagvrije voet bij verzuim van opgave door de schuldenaar van diens gezinssamenstelling) zonder betekenis zou zijn indien latere correctie van de beslagvrije voet ten gunste van de debiteur terugwerkende kracht zou hebben. Het UWV (de derde-beslagene) bepleit met een (zeer lezenswaardig) beroep op de wetsgeschiedenis dat het slechts de bedoeling kan zijn de wettelijk voorgeschreven beslagvrije voet zoveel mogelijk correct toe te passen.

(...)

10. De Gemeente wordt (...) in het ongelijk gesteld...”

Noot JGK bij het vonnis:

“De inzendster van dit vonnis, mevrouw mr. T. Damsté-Wissink, advocaat, in dienst van het UWV, gaf in haar begeleidende brief de volgende opinie:

“In deze uitspraak is uitgemaakt dat een te laag opgegeven beslagvrije voet, zelfs in geval er sprake is van een gehalveerde beslagvrije voet ex art. 475g lid 2 RV, altijd *met terugwerkende kracht* gecorrigeerd dient te worden, indien de geëxecuteerde achteraf alsnog de juiste gegevens voor toepassing van een hogere beslagvrije voet aan de deurwaarder aanlevert. Over deze kwestie is mij geen andere gepubliceerde uitspraak bekend.

Onze ervaring was dat sommige deurwaarders met name in art. 475g lid 2 Rv gevallen weigerden de gehalveerde – gehuwde norm – beslagvrije voet *met terugwerkende kracht tot de dag van beslaglegging* aan te passen, indien de geëxecuteerde na de beslaglegging naderhand alsnog aan de deurwaarder doorgaf geen mee-verdienende partner te hebben. Deze deurwaarders verhoogden in die gevallen de aanvankelijk aan de derde-beslagene opgegeven te lage beslagvrije voet vanaf de dag waarop alsnog de gegevens waren verstrekt. Voor de daarvoor liggende periode wensten de deurwaarders toch het op grond van de te lage beslagvrije voet in te houden bedrag te ontvangen, omdat het volgens hen immers ging om een (financiële) straf.

Deze uitspraak maakt in ieder geval duidelijk dat het standpunt van de betreffende deurwaarders niet spoort met de bedoeling van de wetgever zoals neergelegd in de parlementaire stukken m.b.t. wetsontwerp 17897. Dit wetsontwerp leidde tot invoering van de artikelen 475 e.v. Rv. In de procedure heb ik in de conclusie van dupliek een aantal passages uit dit wetsontwerp aangehaald, waaruit was op te maken dat iedere aanvankelijk te laag opgegeven beslagvrije voet – zelfs de gehalveerde van art. 475g lid 2 Rv – altijd met terugwerkende kracht moet worden aangepast zodra daarvoor de juiste gegevens zijn aangedragen.”